

[Oluf Pedersen.]

uomgængelige Krav, at der skulde finde en betydelig Rentesaenkning Sted. Nu da Kornordningen udvides med en Indmalings- tvang — medens et Krav herom Gang paa Gang tidligere er afvist af Regeringen —, kan der være Grund til at se paa disse Forudsætnings Opfyldelse.

Med Hensyn til Mel- og Brødpriserne ligger det saadan, at Prisen paa et Rugbrød ifølge de officielle Tal i Juli 1933 var 71 Øre, og det var altsaa denne Pris, der ikke maatte stige. De sidst foreliggende Tal fra Statistisk Departement, nemlig fra Juli 1938, viser, at Rugbrødsprisen er steget til 94 Øre, eller en Stigning paa 34 pCt. For Franskbrøds Vedkommende er der en Stigning fra 63 Øre til 86 Øre, eller en Stigning med 35 pCt., og for Flormels Vedkommende en Stigning fra 27 Øre til 40 Øre, altsaa ca. 50 pCt. Denne Pristigning paa ca. 34 pCt. for Rugbrød, 35 pCt. for Franskbrød og 50 pCt. for Flormel viser, at man har fornægtet de Betingelser, paa hvilke man fik Husmændenes Tilslutning. Naar disse Priser er steget saa meget, er det ikke uden Forbindelse med, at Priserne i Kornloven er hævet til 14 Kr. for Hvede og 13 Kr. 50 Øre for Rug i Stedet for de nævnte 12 Kr., og at Majsprisen er sat til 13 Kr. 50 Øre i Stedet for 10 Kr. Og om Rentesaenkningen ved vi jo, at den ikke er blevet til noget. Jeg kan ikke se andet, end at det, der er sket: at man først fik Husmændenes Tilslutning, og at man derefter har foretaget disse Lovforanstaltninger, vil sige, at man har holdt Husmændene rigtig godt for Nar.

Nu har man haft en stor Høst her som andre Steder. Det var ganske ligetil, at dette maatte resultere i lavere Kornpriser, og det er ganske givet, at den store Kornhøst og de lave Verdensmarkedspriser, der vil fremkomme paa Korn og Foderstoffer, maa resultere i lavere Fedevarerpriser; og skal Fedevarerproduktionen, som jo er vigtig for Landbruget og afgørende for dets Rentabilitet, stadig kunne foregaa uhindret, og saaledes at den kan svare sig, er det nødvendigt, at Kornpriserne kommer ned. Hvis man opretholder de høje Kornpriser paa Trods af den lavere Fedevarerpris, som ganske naturligt maa komme, vil det betyde, at Produktionen af Fedevarer vil blive indskrænket, og at man vil øge Arbejdsløsheden, og altsaa at Regeringen fører en Politik, som vil forøge Arbejdsløsheden her i Landet.

Hvor forkvaklet det hele er blevet, fremgaar af det Forslag, de Konservative har

fremSAT, og ogsaa af det Ændringsforslag, som er stillet af Det frie Folkeparti. De Konservatives Forslag har jo oven i Købet, hvor mærkeligt det end lyder, faaet Venstres Tilslutning. Man mener aabenbart fra den Side, at naar der er en stor Høst, bør Kornet gøres dyrere for Befolkningen og ogsaa dyrere til Foderbrug; og da man saa ikke faar Raad til at spise Varen, og da heller ikke Kreaturerne kan give Vederlag for den høje Kornpris, ja, saa maa man sørge for, at der finder en Eksport Sted, og saa fremkommer ganske naturligt som et Led heri Kravet om en Eksportpræmie. Det vil altsaa sige, at jo større Høst vi har, des mindre maa man anvende af denne Høst, des mere skal der eksporteres; og for at denne Eksport skal kunne foregaa, kræver man, at der skal gives Statstilskud dertil i Form af Eksportpræmie. Hele den Tankegang, man her er inde paa, staar for mig som det glade Vanvid. Det undrer mig, at et Forslag af den Art kan fremsættes, at Forslagsstillerne ikke har saa megen Sømmelighedsfølelse, at de generer sig derfor. Den store Høst maa dog sætte danske Jordbrugere i Stand til at fremstille Fedevarer til lavere Priser, og det er urimeligt, hvis man ikke er klar over, at dette nødvendigvis maa være Tilfældet.

Jeg kan ikke sige andet, end at et Forslag som dette, ved hvilket man søger at gøre en fornuftig Produktion urentabel, tager fra den ene og giver til den anden, og hvorved Lovgivningsmagten griber ind og bestemmer Priserne, i det lange Løb maa føre til en Tilstand af Retsløshed. Enhver Borger kommer her med et Krav om, at nu skal man have Lov at plyndre de andre. Man forfalsker Priserne og undergraver Hæderligheden. Jeg synes, man her gør en Indsats til Ødelæggelse af Folkets Retsbevidsthed, og en skønne Dag vil det blive til Ulykke for os alle, at man fører en saadan Politik.

Efter de Udtalelser, der er fremsat fra Venstre, synes jeg, man med Rette kan vende sig — ikke mod de Konservative og Det frie Folkeparti, om hvem man i og for sig ikke kunde vente, at de vilde føre en bedre Politik —, men mod Venstre, af hvem man nok kunde vente, at de vilde bære sig fornuftigere ad. Venstremændene er jo udmærket godt klar over, at hele Ordningspolitikken ikke er til Gavn for Landbruget som Helhed; de er ogsaa klar over, at den er i Strid med en Politik, som skulde gøre Ret og Skel. Det er Misbrug, naar et Parti, der bruger Hædersnavnet Venstre, giver de Konservative Tilslutning til en Politik som denne, og det